

s sebou nemívá. Nepochybil tudíž nalézací soud, dospěv k právnímu závěru, že známka »Dania« je šálivá. Netřeba proto ani zmíniti se o tom, že k témuž závěru dospěl také správní soud ve Vídni v nálezu ze dne 9. října 1923 čís. 2373/5. Okolnost, že obžalovaný, pokud se týče společnost, jejímž jednatelem obžalovaný jest, známky »Dania« nabyla od majitele této známky, který ji v rejstříku známek zapsanou měl, nemění ničeho na věci, jakmile obžalovaný žalující firmou na pravý stav věci byl upozorněn; neboť v tomto případě bylo dále užíváno známky »Dania« na nebezpečí, že stanovisko žalující firmy jest správné a užívání známky »Dania« tedy neoprávněným zasahováním do právní oblasti žalující firmy. Neznalost zákona by obžalovaného ovšem omluviti nemohla. Dle toho je stížnost neodůvodněna a bylo ji proto zavrhnouti, aniž bylo třeba poukázati snad ještě k tomu, že na plakátech žalující firmy přichází mužská figura, držící zeměkouli, a že taková figura přichází také na etiketách firmy »Daniawerke«, ovšem v poněkud jiné úpravě a sice tak, že na plakátech žalující firmy zeměkouli drží muž s e d í c í, na etiketách firmy »Daniawerke« muž k l e č í c í, což jen pouhou náhodou se asi také sotva dá vysvětliti a šálivost chráněné známky jen zvyšuje.

Čís. 1440.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 říš. zák. na rok 1863.

K skutkové podstatě přečinu §u 24 zákona stačí i uveřejnění pouhého o b s a h u zabaveného tiskopisu, stalo-li se vědomě. Lhostejno, že článek otištěn z tiskopisu, v němž nebyl zabaven.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1924, Kr I 659/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 24 zákona o tisku — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že byl neprávem odsouzen pro přečin §u 24 tisk. zák., poněvadž uveřejnil v čís. 105 časopisu T. nikoliv zabavený článek čís. 102 večerního vydání téhož časopisu, jehož vůbec necítoval, nýbrž překlad německého článku »Liquidierung der Ludová banka in Ružomberk« z nezabaveného čís. 123 časopisu P., který není obsahem totožný se zabaveným článkem večerního vydání T. čís. 102.; okolnost, že článek v časopisu P. byl teprve dodatečně zabaven, nemůže prý odůvodniti odsouzení obžalovaného, který uveřejněním nezabaveného článku chtěl jen upozorniti censorsa na »dvojí loket«, jímž se měří jinak časopisu jednomu a jinak listu druhému. Avšak stížnost není odůvodněna. Skutková podstata přečinu dle §u 24 tisk. zák. nepředpokládá uveřejnění doslovu zabavené zprávy, nýbrž stačí i uveřejnění pouhého o b s a h u zabaveného tiskopisu, stalo-li se vědomě, což jest zde zjištěno. Pro trestnost jest též

lhostejno, že článek byl otištěn z tiskopisu, jenž pro článek ten nebyl zabaven, stejně jakoby bylo lhostejno, kdyby byl bez závady uveřejněn již v jiném časopise, poněvadž se tím jeho obsah nestane nezávadným a uveřejnění dovoleným; jest tedy pro skutkovou podstatu §u 24, druhý případ tisk. zák. jediné rozhodno, že byl tiskem uveřejněn obsah zabaveného článku (tiskopisu) a že uveřejnění to se stalo vědomě. Bylo již řečeno, že v tomto případě zjistil první soud, že obžalovaný vědomě uveřejnil v čís. 105 časopisu T. článek, který byl v části, o kterou se zde jedná, sice pouhou reprodukcí (překladem z němčiny) článku časopisu P. z čís. 123, v té době ještě nezabaveného, ale co do obsahu úplně totožný se zabaveným článkem »Před likvidací Ludové banky v Růžomberku« uvedeným v čís. 102. večerníku T. Tímto zjištěním jest soud zrušovací vázán (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Popírá-li stěžovatel, že obsah obou článků byl stejný, brojí tím pouze nedovoleným způsobem proti opačnému skutkovému předpokladu rozsudku, a nelze k jeho vývodům v tomto směru přihlížeti. Jaké pohnutky vedly stěžovatele k uveřejnění závadného článku, jest pro otázku trestnosti lhostejno. Poněvadž se mu nedává za vinu, že uveřejnil teprve dodatečně zabavený článek z časopisu P., nýbrž obsah článku večerníku časopisu T., již 4 dny před tím zabavený, padá tím námitka, kterou stěžovatel o uvedený nesprávný předpoklad opírá. Že se uveřejnění nestalo přímo z časopisu T., nýbrž nepřímo z nezabaveného časopisu P., jest pro otázku viny lhostejno vzhledem k tomu, co bylo o skutkové podstatě druhého případu §u 24 tisk. zákona shora řečeno.

Čís. 1441.

Neuzavření závor před příjezdem vlaku spadá pod ustanovení §u 431 tr. zák., třebaš tím nebyla způsobena smrt nebo poškození člověka.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1924, Kr II 267/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 14. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ů 431 a 432 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů.

V nepravu je zmateční stížnost, dovozujíc z důvodu čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že jest vyloučena skutková podstata §u 431 (správně 432) tr. zák. tím, že nalézací soud zjišťuje, že usmrcení H-ové není v příčinné spojitosti s opomenutím obžalovaného. Jestliž okolnost, že z jednání neb opomenutí, po rozumu §§ů 337 (335), 432 (431) tr. zák. nedbalého, nevzešel účinek v §u 337 tr. zák. naznačený — smrt nebo těžké poškození člověka na těle — onou skutkovou známkou, již liší se skutková podstata přečinu §u 337 tr. zák. od skutkové podstaty přestupku §u 432 tr. zák. Tato skutková podstata jest naplněna nedbalým jednáním neb opomenutím rázu, v těchto §§ech naznačeného, o sobě,